סגן חיים דובקין
3333102
בן נתן וזהבה
נולד ב- ה' חשוון תשכ"א 26.10.1960
התגייס ב- 1.8.1979
שרת ב- פלס"ר 95
נפל ב-גי תמוז תשמ"ב 24.6.1982
בעת מילוי תפקידו.

צבא הגנה לישראל

דובקין, חיים

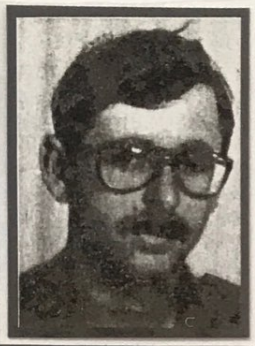

בן זהבה ונתן, נולד ביום ה' בחשון תשכ"א (26.10.1960) במושב תקומה שבנגב. ביתו של חיים היה דתי. הוא למד בבית־הספר היסודי בקיבוץ סעד ובישיבה התיכונית "נתיב מאיר" בירושלים. בן־זקונים היה חיים לחורין. הוא המשיך במסורת המשפחה, שמר על מצוות התורה ולמד בישיבה. הוא ראה בשמירת המצוות אורח־חיים, המתאים לצעיר יהודי המשפחה אהבה לעם ישראל ולארץ־ישראל. חיים השתייך לתנועת "בני־עקיבא", ערך טיולים לאורכה ולרוחבה של הארץ, והדריך בטיולי תנועת־הנוער. הוא אהב אמנות, ציור וצילום, ובביתו היה לו ציוד משובחל לתחביביו. חיים אהב לקרוא סיפורי טבע ונוף, ורכש ספרים רבים בנושא זה. הוא עסק בצפרות, וחיה בקי ברבים מסוגי הציפורים המקננות בארץ. חיים אף שלח ידו בכתיבה, כתב על חוויותיו וחיבר סיפורים. אחרי מותו נמצאו בעזבונו ציורים, סיפורים קצרים ורשימות, בין השאר כתב: "דעו לכם שאהבתי אתכם בולבם, אל נא תתאבלו עלי כל הימים, לא לשם כך הקרבתי את חיי, את חיי נתתי על מנת שתשמחו, על מנת שאתם תוכלו לחיות חיים שבה אהבתי והמשיבו לחיות ברגיל והגשימו את חלומותי, את הדברים שאהבתי: את השדות המוריקים, את ההרחבים הפתוחים, את הארץ והמולדת, כל פיסת קרקע מארצנו, כל אתר ואתר מיפי מולדתנו, העם היושב בה ותורתו, תורת הארץ, ואז תדעו שאני לא מתתי, לא, אני חי ומלוה אתכם תמיד בכל חייכם, כי אתם מגשימים את מה שאני שאפתי להגשים בחיי."

לקראת גמר לימודיו בישיבה התיכונית שאף חיים להתגייס ליחידה קרבית מובחרת, שבה יוכל גם למצוא ביטוי לתחביבו בסייר ושוחר טיולים. בשסיים את לימודיו בישיבה התיכונית, הוא הלך לישיבת "אור עציון" שבמרכז שפירא, בדי להכשיר עצמו מבחינה רוחנית לקראת השירות בצה"ל. הוא המשיך לשמור על קשריו עם הישיבה גם בשנות שירותו. חיים ביקש למצוא בשיעורי־הדת תשובות לשאלות ערכיות, שהתעוררו בליבו במהלך שירותו.

בשנת 1979, התגייס חיים לצה"ל ושירת בחטיבת גולני. הוא עבר בהצלחה את תקופת הטירונות והתקבל לסיירת, למרות מגבלתו הגופנית – רזון. חבריו חיבבו אותו ורכשו לו כבוד. הם העריכו את דבקותו באמונתו הדתית.

חיים שאף להתקדם בצה"ל כדי שיוכל לתרום לביטחון ישראל. הוא קיווה שיתקבל לקורס קצינים, ובבוא היום ייבנה את ביתו מעבר לקו הירוק. באוקטובר שנת 1979 סיים חיים בהצלחה קורס נהגי נגמ"שים. במאי 1980, הוא עבר קורס סיירים ועלה לדרגת רב"ט. בראשית שנת 1981, הוא סיים קורס מ"כים, ומיד לאחר מכן התקבל לקורס קצינים. בקיץ 1981 קיבל סג"מ חיים את הפיקוד על מחלקת סיור בחטיבת גולני. ופקד עליה גם במלחמת שלום הגליל.

ביום העצמאות הל"ג של מדינת ישראל, כשגבול הצפון היה נתון להתקפות מחבלים, כתב: "אנו עומדים כנראה לפני קרב. כעת השקט שלפני הסערה. מי יודע מי מאתנו יחיה ומי ימות. עלינו לדעת שמי שיוצא למלחמה זוכה בזכות גדולה. הוא מגן על ארצנו ומולדתנו, על עמנו וערי אלוקינו... ודאי שעלינו לרצות להילחם. הבא להרגך השכם להרגו, אם כי חשאיפה היא להגיע לימים של שלום".

ביום ג' בתמוז תשמ"ב (24.6.1982), לחם חיים סביב העיר בחמדון. יחידת צנחנים במילואים, שהייתה במקום, נותקה והוקפה על־ידי כוחות סוריים. מזון היחידה הנצורה ותחמושתה הלך ואזל, וחיה צריך ליצור עמה קשר ולהביא לה אספקה. חיים, שכבר רכש לעצמו שם של סייר ונווט מעולה, נקרא למלא את המשימה. הוא הצליח לנווט את יחידתו דרך כוחות הסורים, לחדש את הקשר עם יחידת הצנחנים ולהביא להם אספקה. בלילה הוא קיבל פקודה להתקדם ולכבוש את הגבעות באיזור. גם את המשימה הזו מילא חיים בהצלחה. עם בוקר, פתחו הסורים באש כבדה. חיים היה חשוף על הגבעה שכבש, וצלף סורי פגע בו והרגו.

שר הביטחון כתב עליו למשפחתו: "הוא היה קצין בעל ידע מקצועי שביצע את תפקידיו באופן הטוב ביותר, בעל יוזמה, תושייה ודבק במטרה. אהוב היה על חבריו ומפקדיו".

מפקד יחידתו כתב עליו: "חיים עשה את עבודתו בדרכו השקטה. הוא קיבל כל תפקיד שהוטל עליו בלא ערעור. בקי היה בהלכות היהדות והקפיד לקיים את מצוות הדת, גם כשהתנאים לכך היו קשים".

חיים הובא למנוחות בהר הרצל בירושלים. בן 22 שנים הוא היה במותו, הוא השאיר אחריו הורים, שלושה אחים ושתי אחיות. חבריו סיפדו על המוות בחוברת שהוציאו לאור לזכרו. אחרי מותו, הוא הועלה לדרגת סגן.

גולני - נתיבי קרבות

מלחמות "שלום הגליל"

יום שלישי, 22 ביוני — יום שישי, 25 ביוני

ביום שלישי, 22 ביוני, נקראים כוחות המחטיבה בדחיפות לגיזרה חמרכזית, כדי לסייע
בפתיחת ציר בירות – דמשק, באזור העיירה בחמדון.

טנק סורי מושבת על רקע העיירה בחמדון

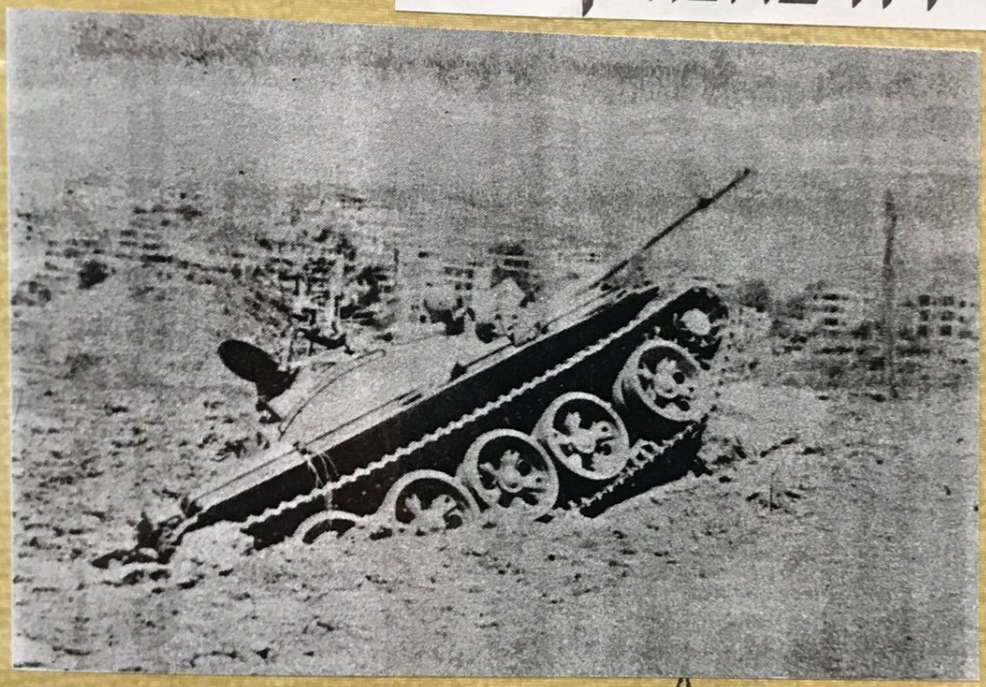

הקרב בו נפל חיים

קרבות בחמדון

אחת העוצבות ניסתה לפרוץ דרך עין דרעה לציר ביירות־דמשק, ולא הצליחה. כוחות העוצבה נסוגו מערבה וניסו לבצע את הפריצה בציר חילופי. הפעם הצליחו הכוחות להתקרב עד סמוך לעיירה בחמדון, היושבת על הציר עצמו. אחד הכוחות נתקע כארבעה ק"מ לפני הכפר כשהוא נתון לירי וצליפות מכפרי הסביבה וכאשר כוחות קומנדו סוריים טומנים לו מארבי נ"ט. העוצבה הזמינה כוחות חי"ר לאיזור, וגולני "הוקפצה" לצורך כך ממקום מושבה במבואותיה הדרומיים של ביירות.

בשעה 5 אחר הצהריים יצאו כוחות "גדעון" לדרך. הנסיעה ארכה כל שעות הלילה עד שתיים לפנות בוקר. הפקודה הראשונה הורתה לטפס רגלית, מהלך שלושה ק"מ, אל הכוח התקוע ולהביא לו אספקה, תחמושת, מזון וציוד רפואה. ה"קאדר" הרציני, כלומר נשיאת הציודים הכבדים על הגב, הוטל על חיילי הפלוגה המסייעת של הגדוד.

קובי:

"עלינו ברגל, עם ג'ריקנים ותחמושת וחיה קשה מאוד. מפקד העוצבה אפילו אמר בקשר למג"ד: 'יפה מאוד, בזמני לא היו עושים את זה כל כך טוב'. קיבלו אותנו שם בשמחה. חילצנו ארבעה פצועים ועוד שלושה הרוגים, והורדנו אותם למטה."

אבשלום, הסמג"ד:

"המקום היה זרוע בצלפים, ירי סורי וארטילריה. אירגנו מים, מזון ודלק על מינשאים. לא האמנתי שחייל יכול להעמיס כל כך הרבה על גבו, ממש משקל אדיר. וכך, תחת חיפוי ארטילריה וטנקים, טיפסנו למעלה."

בבוקר יום רביעי חברו נגמ"שים וטנקים לכוח החטיבה, לאחר שטיהרו את אחד הכפרים המטרידים בסביבה. למחרת, יום חמישי בשעות המוקדמות של הבוקר, החלה כל החטיבה לנוע בדרכה לזירת הלחימה. משימתה: לחבור לגדוד "גדעון" ומשם לפתח התקפה על גבעה שולטת נוספת צפונה. הכוונה היתה לעקוף את הכפרים שבדרך: מנצורי, ויטלון ובחמדון, ולהשאיר את מלאכת טיהורם לשלב מאוחר יותר.

בשלב מסויים נוצר מצב שבו החטיבה היתה תקועה באיזור שהזכיר בצורתו משפך. הכוחות ירדו מהנגמ"שים כאשר החלה נופלת בסביבה ארטילריה סורית. אחד הנגמ"שים נפגע, וקצין מ"הבוקעים הראשון" נהרג. החטיבה החלה לנוע רגלית: החה"ן מוביל, "הבוקעים הראשון" אחריו וגם חלק מלוחמי הסיירת. תחת צליפות חברו כוחות החטיבה לגדוד "גדעון", וממש באותו רגע נפל פגז היישר לתוך הריכוז הגדודי וגרם לנפגעים.

התוכנית החטיבתית היתה זו: "גדעון" עם הטנקים שלו יעשה בסיס חיפוי מהגבעה שבה הוא ממוקם; החה"ן יגלוש ראשון מהגבעה, יפנה שמאלה ויכבוש את פאתיה הדרומיים של גבעת היעד; "הבוקעים הראשון" יגלוש לאחר מכן לכיוון צפון ויכבוש את מרכז היעד, כאשר שוקי הסמג"ד יהווה רתק מדלג בכל שלבי הלחימה.

ארטילריה כבדה ירדה על האיזור, והכוחות יצאו לדרך.

רפי אלבז:

"אמרו לנו שאנחנו הולכים לקחת יעדים שמוחזקים על ידי הקומנדו הסורי ביעד חשוף. זה היה מאוד מפחיד, כי עם קומנדו סורי פנים מול פנים לא נפגשנו, ידענו שהם נמצאים ברכסים ממול ועד אז 'אכלנו אותה' די הרבה מהם. לרוץ מול 'קומנדו מתאבד' — זה די מפחיד. אמרו לנו לקרוא תהילים ולחגיד את בירכת הגומל לפני הקרב.

התחלנו לנוע. ירו עלינו כל הזמן. כדורים חלפו מעל הראש. לא יודע איך, אבל אנשים לא התייחסו לזה. המשיכו להתקדם כאילו כלום לא קורה. נענו תוך כדי סיוע ארטילרי, עלינו לגבעות וטיהרנו את מה שהיה צריך לטהר."

בתום השלמת המשימה, כשכוחותינו יושבים על הכיפה החולשת, נתקבלה פקודה לעשות ניצול הצלחה ולהמשיך לטהר את השלוחה שירדה צפונה לעבר כביש ביירות – דמשק. לוחמי "חבוקעים הראשון" ירדו למטה, פלוגה בכל צד, וטיהרו את השלוחה. עם דמדומים היה גם יעד זה בידינו ועתה חיו הכוחות במרחק 300 מטר בלבד מהכביש עצמו. כוח שיריון שסייע לחטיבה נע קדימה, ודרך הציר שזה עתה נפתח, התמקמו הכוחות על ציר ביירות – דמשק.

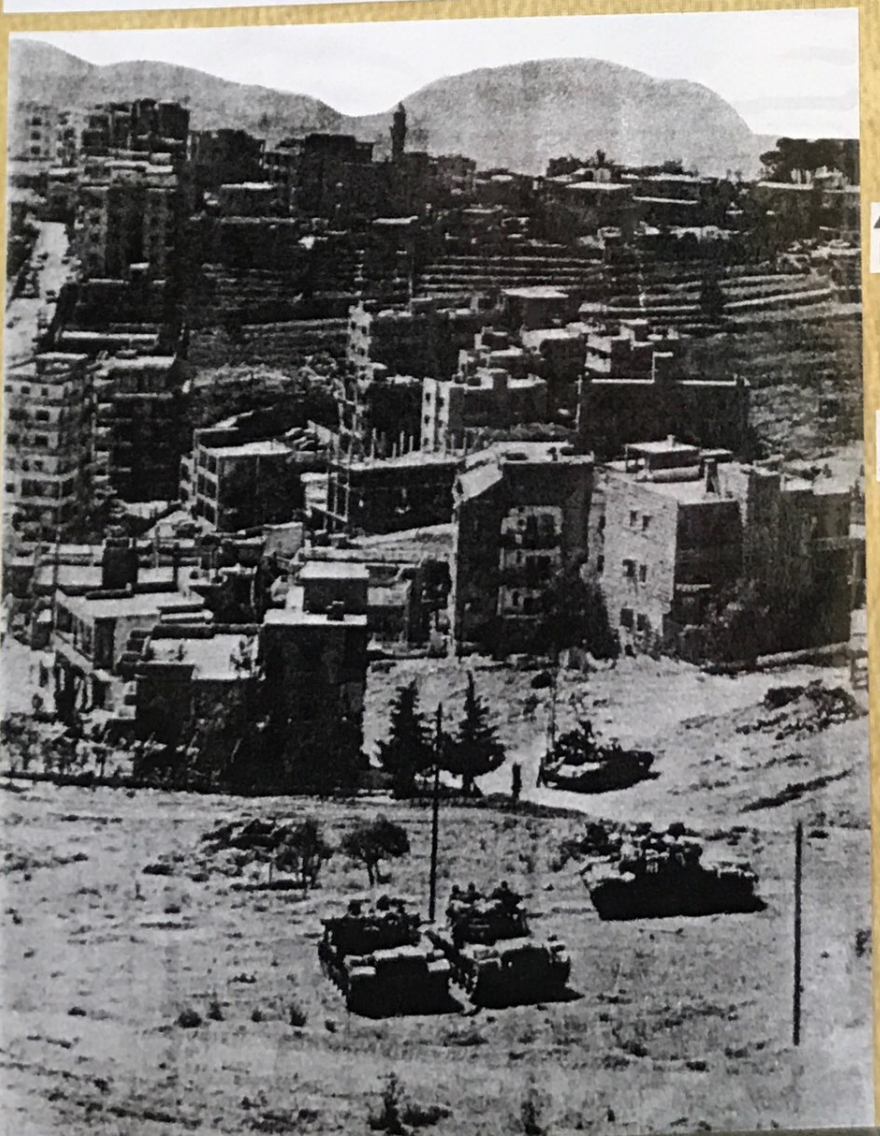

כוח מהחטיבה מתפרס באחת הכניסות מחמדון

הלילה ירד ובעוד הכוחות מתארגנים בשטח נתקבלה פקודה להמשיך לנוע בחשיכה ולתפוס את צומת בחמדון שעל ציר בייורות – דמשק. כוחות "גדעון" וחטנקים נעו ראשונים, גדוד "הבוקעים הראשון" בעקבותיהם, לוחמי "חבוקעים הראשון" השתלטו על הצומת והפוח נע מערבה ותפס שטחים שולטים על הסביבה. לקראת בוקר יום שישי החלה נסיגת כוחות קומנדו סוריים מהאזור, בעיקר מבחמדון שלא היתה מטוהרת עדיין. כוחות תחטיבה ייצבו את חקוו החדש, חמתח ירד וחחברה חתפנו לחכנת אריחות טובות ולקריאת ספרים ועיתונים.

חיה זה ערב שבת. הלחימה נסתיימה כאילו לפי חזמנה, וח"צ'ופר" שקיבלה חחטיבה על הלחימה חמושלמת בציר ביירות – דמשק היה בדמות יציאות הביתה (ראה מסגרת).

יעקב, מג"ד "חבוקעים הראשון":

"לאורך כל שלבי הלחימה באזור לא נתקלנו בבעיות מיוחדות. חיילים רצו קדימה, חילצו פצועים והתקדמו הלאה. אנשים חרגישו בטחון, כל אחד ידע את תפקידו ולקראת מה חוא חולך. חם עשו עבודה יוצאת מן חכלל".

אבשלום, סמג"ד "גדעון":

"כל הכבוד לחיילים, התנחגותם חיתה למופת. חם למדו על בשרם שמי שלא נלחם נכון — עלול פשוט לחטות. חם חפגינו כושר פיסי ובושר נפשי ואפשר רק לחתנאות בהם".

המח"ט:

"בקרבות בחמדון — סרט לצורת הלחימה וחנחישות שהפגינה החטיבה — מוכח, שללא חי"ר טוב לא ניתן היה להמשיך את החתקדמות בגיזרה. החי"ר איפשר לכוחות חאתרים להגיע לציר ביירות — דמשק ולהתייצב על הקוו. זה היה מבחן רציני מאד של חטיבה, וחיא עמדה בו בכבוד ובכישרון".

חיילי פלנגות מטהרים בתים חשודים בחמדון

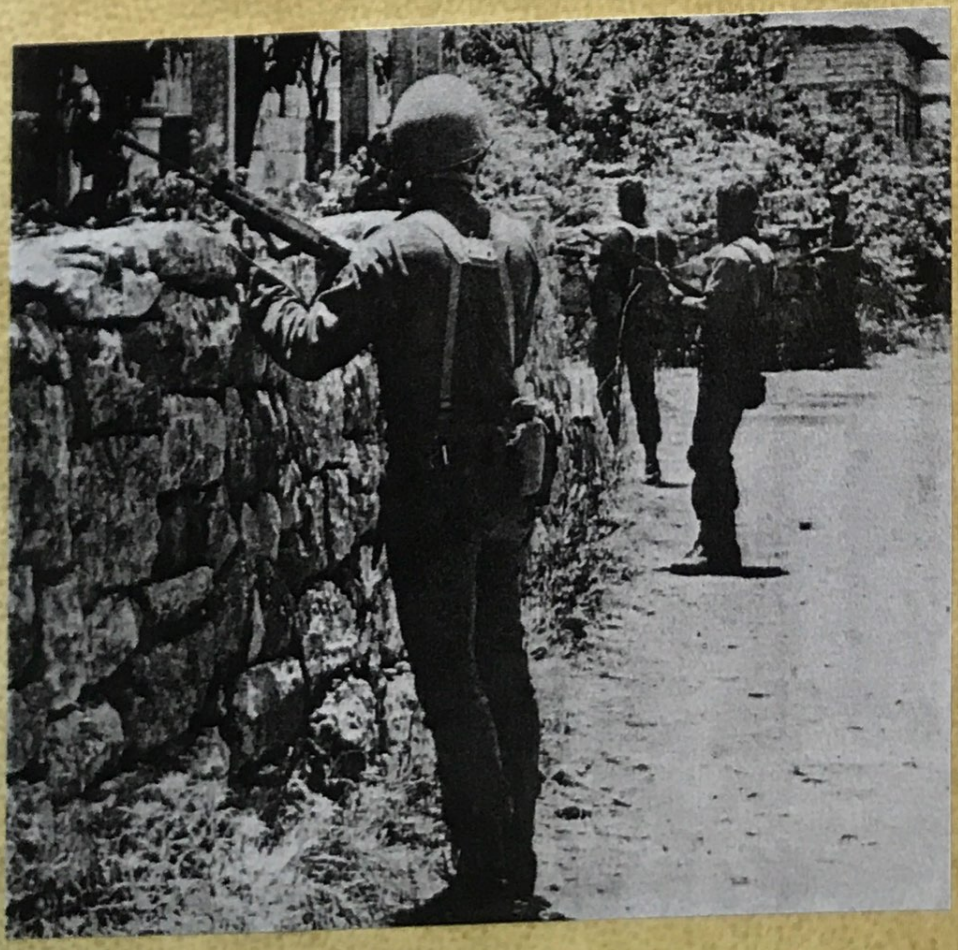

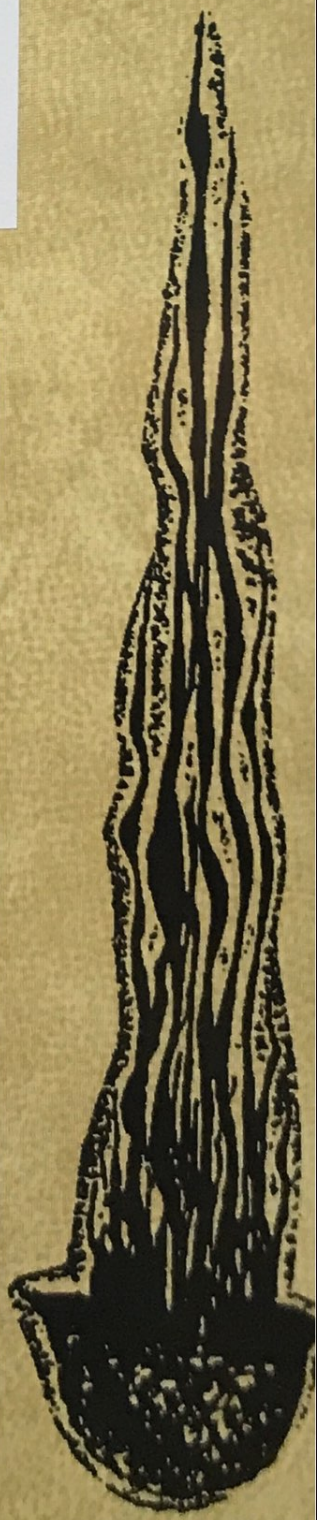

אימונים בתקופת שרותו של חיים ז"ל

N10

חברים

כותבים

לזכרו

של

חיים

בס"ד

שם, בפינה, בספסל האחד לפני האחרון בכיתה חברותיך.

שקט. לא מרגישים בך. רחוק מן המרכז. עולם מיוחד בפני עצמו המרגיש כואב, אוהב, חי. לא כדי שיאמרו, יסתכלו, יעריכו, להיפך. פך צריך, כך מוטל עלי, וזהו. חשבון נפש על תפקידך בעולם — זוהי הדרך ולאורכה תצעד. גם אם זה קשה ואם קשה מאוד. גם אם מעכבים. מייסרים. מנסים להציק.

עקשן. עקשן כגזע עץ שאינו זז ממקומו. החליט — וזהו. יש בעלי תבונה זו המתנהגים כפרד אין הבין. המקור — גאווה.

לא כך אחת. עקשן על עקרונות. על אידיאלים. ובעיקר — ביחס לעצמך. לא לוותר אף פעם. כל נחיות, כל התפנקות — נדחית.

נותם, נתיב מאיר, אור עצין. טירונות, סיירת, קצין ב"גולני". אמונה תמימה, ליטוד תורת. דבקות. לא יכול להיות אחרת. לא נכון אחרת. ובצד זה תאומה. לתת, להשקיע, את כל המרץ וחכוח. למען העם והמדינה במסגרת "צבא הגנה לישראל" דווקא. אימונים מפרכים. לאורך זמן. הרבה יותר מרוב היחידות האחרות. אולי יותר מכולן. לא מעט קשיים חברתיים. לא בגלל שאינך חברותי, כולם מציינים עד כמה נעים להיות במחיצת בחור כה ישר, כן, עוזר. כנראה ישנן סיבות אחרות. (מהן?)

"תורה עם דרך ארץ". תורה עם דרך חיים ברורה. עם עקרונות ושאיפות נעלות. עם מידות. עם ארץ אותה "חרשת" היטב ברגליך לאורכה ולרוחבה, וכה להוט היית לשומרה כל העת — "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך". ובכל נפשך — אפילו נוטל את נשמתך.

חבר

שלמה זלינגר:

בתור חברותא, שליווה אותו מאז השמינית' בישיבה התיכונית "שתיב מאיר", דרך "שנת ישיבה" בישיבתנו, והלאה בצבא, חשתי תמיד באותו תוקף ועקשנות אופייניים, שנתנו לו את היכולת והרצון לעמוד במבחנים הקשים של הסיירת והקצונה.

לא קל לעמוד בפני השחיקה המסוימת, שאותה אנו חשים בתקופת השירות בצבא,* ואפילו בתוך פלוגת 'הסדר'. קשה לאין שיעור, העמידה בכל אותם ניסיונות הניצבים בפני בן־תורה, המשרת ביחידה קרבית נבחרת, שבה מספר הדתיים הוא קטן, והידועה בתנאיה הפיסיים הקשים והמעיקים.

על אף הכל, לא היסס ולא נרתע מלהתמודד עם אותם קשיים. אף מכשול לא עצר בפני רגליו הקצרות, להגיע אל היעד בין הראשונים. לא אחת, התפלאו מפקדיו, איך חיים קטן־הקומה, מספיק לגמוע מסלול ארוך, כשעליו מטען כבד משל האחרים, וכל שני צעדים שלו, שווים בגודלם לאחד — של חבריו.

הוא חוכיח לעצמו ולאחרים באמונתו, שבאמת "אין דבר העומד בפני הרצון".

"מסתכלים בעורה נפלאה על רצון האדם, זהו האור חרוחני העשיר, החובק המון כוחות והמון תולדות... וזהו האור... המתגדל ומתרחב עד אין קץ למרחב. כשרואים את זהרוריו חרבים, את שעיפיו, עלומיו חנפלאים, כל החן, החוד והתפארת, כל חגבורה חחכמה והמלאכה, כל הישות והעצמות, איך חכל בו קשור וחבוק — מייד עומדים על שיכותו העצמית למקורו, למרום חקודשים".

משום כך, לא הורגשה כמעט השחיקה של חניתוק מהלימוד** בישיבה, ודקדוקי מצוות על פרטיהם, נשמרו על ידו בקפדנות, במשך כל השנים. גבורת חגוף וגבורת הנפש גם יחד, שימשו בו, לחיותו עבד ח', בדרך של "עדינו העצני (ו)".

חיים דובקין - אוגוסט 82

חיים נשך את השפתה ליבי עוד במבדקים . בין הבודדים מהחיילים בצוות שזכרתי במבדקים . נתוניו הגופניים מטעים במבט ראשון , מה שנראה כבחור נמוך ורזה , מחגלה כבעל כוחות פיסיים בלתי נדלים כוח רצון חזק , ואמונה עמוקה במה שהוא עושה.

חיים התלבט בעיקר בזכות התמודדתו הבלתי רגילה . היה לו ברור שקשה לו הרבה יותר מאשר לאחרים- גדולים וחזקים ממנו. למרות זאת לא ניסה להשתמט ממאמצים קשים אפילו כאשר ~~היה~~ היה פצוע. קשה להיות דחי בסיירת ומיוחד להיות דחי ולגור כל-כך רחוק מהבסיס .

ידעתי שהרבה פעמים לא הצליח להגיע הביתה לפני כניסת השבת , ולן בדרך אצל חברים וקרובים , זה היה רחוק מלהרתיע או לשבור אותו .

היה חבר טוב,נדיב , ישר מאד ואמין . חובב טבע וסיולים שהיה קשור לארץ לנופים ולטבע שלה. עדיין קשה להבין שבעצם הוא איננו, ושיחסר לכולנו .

ציון גינת

מפקד הצוות

חיים דובקין ז"ל

חיים נולד במושב תקומה בשנת 1960. ולמד בביה"ס בסעד ובישיבה התיכונית "נתיב מאור" בירושלים.
אחר כך למד שנה בישיבה גבוהה באור-עציון ב"שפיר" ולאחריה התגייס.
שלא כיתר חבריו שפנו לישיבות ההסדר, פנה ליחידה קרבית ובחר ב"גולני". זרת חרף הערבדה
ששנים מאחיו נפצעו ונותרו נכים עד עצם היום הזה, שהלא כל אחיו לחמו ביחידות קרביות. למרות
שראה בסבלם לא ויתר.
מפאת קומתו הנמוכה ורזונו פיתח לפני הצבא במאמצים גדולים, כושר גופני, כדי שיוכל להתקבל ליחידה
קרבית, ואכן, עבר את מבדקי הסיירת שלאחר השירונות והתקבל לסיירת. מטעמה גם יצא לקצונה ולאחר
הקורס הגיע לגדוד.
חיים היה נווט מצטיין, עד היום נקרא אחד מניווטי הסיירת על שמו, בשל הציון הגבוה ביותר
שהשיג הוא באותו ניווט.
אהב את הארץ ונהג לטייל ברחביה מצוייד מפות, היה מארגן טיולים ומתווה מסלולים לבתי-ספר
ומטיילים, ולכן הצטיין בניווטיו בצה"ל.
חיים היה צפר. נהג לצפות בקינון הציפורים ולצלמן, וידע לזהותן עפ"י ציוצן בלבד למיניהן השונים.
למרות המשק שחיכה לו במושב החלטה לצאת אחר שחרור להתיישבות והתרכז עם חברים להקמת גרעין
ביהודה ושומרון.
חיים אהב אדמה וחקלאות. תמיד עזר להוריו במשקם בעבודות הקשות. היה מטפס על עצים בני 8-9
מטר על ענפים דקים ומטלטלים, שומא על שיווי משקל מופלא, ומעולם לא נפל. כך היה גוזמם במומחיות
אהב גם את עבודת הרפת והיה בקיא בה.
שמר תמיד על קשר עם חבריו מהישיבה והקפיד בבואו לחופשות לבקר בה במוצאי שבת, ולשמוע שעור
הרב השבועי.
חיים היה חבר נאמן, והתכתב עם חבריו מידי שבוע בקפידה.
מטבעו פחד לפגוע באחר. לעיתים שתק והבליג ואף סבל כדי לא לפגוע בחבר. אף פעם לא היה מתלונן.
פיתח כח סבל מדהים. במסעות מפרכים בסיירת המשיך עד לסיום גם כשרבים נכשלו והפסיקו באמצע.
עם הוריו לא נהג לשוחח בענייני צבא. ידעו כי ממנו לא יוציאו דבר. כדי לא להדאיגם היה
מדבר על הכל רק לא על הצבא.
מפקדיו, בהיותו שומר שבת, בקשו לאפשר לו לצאת מוקדם יותר הביתה וחיים סירב. קודם יצאו החיילים
לפעמים, בשעה מאוחרת בראותו כי השבת עומדת להכנס והבית עוד רחוק, היה עושה את השבת במקום
בו נתקע. יורד מהרכב ונשאר שם, וכך מבלה חופשתו.
ולפעמים היה מוציא שארית כספו על מונית ספיישל שתביאו הביתה בטרם כניסת השבת.
חוק בל יעבור - אסור היה לו לאחר. היה קם באמצע הלילה ע"מ להגיע תמיד בזמן.
וביוצאו הביתה היה לוקח עימו רשימת טלפונים, ומתקשר להורה חייליו להרגיעם ולמסור דרישת-
שלום מהבן.
בשבת האחרונה בבית, עבר על שמות הנופלים שפורסמו אז בעיתון ובינהם חברים קרובים.
מצב ~~רוח~~ רוחו היה ירוד, והוא ביקש מאביו לשמור לו את העיתנים הללו.
בחדרו הבין ספריה תורנית, ובצידה ספרים לידיעת הארץ, כרמים חדשים שהתעתד לקראם - ולא זכה.
בן 22 היה בנופלו.

מתוך מכתביו של חיים

ח' אלול תשמ"א

...בקשר אלי ואל חיילי ואל תפקידי בכלל אספר מעט על קצה חמוזג. אז דבר ראשון, מרגע שאתה נכנס לתפקיד של סגל אתה נעשה לאדיש אחר לגמרי, אתה חושב במושגים אחרים לגמרי ואתה מתפקד בצורה שונה לחלוטין מזו שתפקדת קודם. ובראש אחר. אם לפני כן בראש קטן, אז כעת אתה חייב לחשוב בראש גדול, שכן יש לך תפקיד מיוחד יש לך פיקודים תחתיך ואחריות מיוחדת אליהם.

אתה מקבל אזרחים. ילדים שזה עתה סיימו תיכון ועליך להכשירם ולהפכם לחיילים. אתה צריך לחוציא מהם את המנטליות של האזרח ולהחדיר בהם את מושגי חצבא. אתה צריך להפכם לגברים בעלי כושר קרבי, וללוחמים שבבוא העת תוכל לצאת עמם לקרב.

בעיקרון אני עובד בשיטה של דבר ראשון לנסות לעבוד איתם כמה שיותר עם הראש, ורק כשאין ברירה וזה לא הולך בדרך זו, אז לעבוד איתם דרך הרגליים. וגם כשנותנים להם לעבוד דרך הרגליים, גם אז לנסות כמה שיותר לתת להם לעבוד דרך הרגליים בצורה חינוכית ביותר, תלמד אותם, תמחיש להם ותתקן אותם, ולא סתם לעשות להם דברים שלא ילמדו אותם מאומה ורק יהרסו אותם ויורידו להם את המוטיבציה. דהיינו אני עובד כמה שיותר על המוטיבציה שלהם ומנסה להעלות להם אותה.

ויש לציין שלפעמים אין ברירה ובנסיבות הקיימות אתה חייב להעניש אותם וללמדם לקח, איפוס ומה שלא תקרא לזה, בדרך הקשה ביותר ואתה מקפיץ אותם בלילה ועושה להם דברים קשים מאוד ומכאיבים. אתה מבהיר להם במדויק למה אתה עושה להם את זה וכמה שאתה לא אוהב לעשות להם את זה, אבל אין ברירה כי אתה ממש חייב לעשות להם את זה על מנת להעמידם על מקומם ולהחזירם למוטב. למצב בו הם צריכים לחיות... אני לא מתכוון להקל עליהם במשך הטירונות שכן אני לא מתכונן לבנות חיילי שוקולדה אלא לעבוד עימם חזק וקשה. בעיקר במסעות וכד' על מנת לבנות חיילים לוחמים כפי שצריך. וכבר אני מחדיר להם שוב ושוב את סיסמתי: "מדברים קשים לא צריך לחימלט. עם דברים קשים צריך להתמודד, ולהתמודד כגברים!". אבל כאמור כפי שציינתי, וזה דבר חשוב, אני לא רוצה לשבור את רוחם (כפי שנעשה בעבר בחרבה מחזורים). אני לא רוצה לבנות חיילים פחדנים שרק מיראת העונש יבצעו דברים אלא אני מתכונן לעבוד עמם הרבה על חמוטיבציה על מנת שיהיו לי חיילים שיעבדו מתוך רצון ולא מתוך כפייה.

כאמור זהו האני מאמין שלי לגבי תפקידי בצבא!

חיים

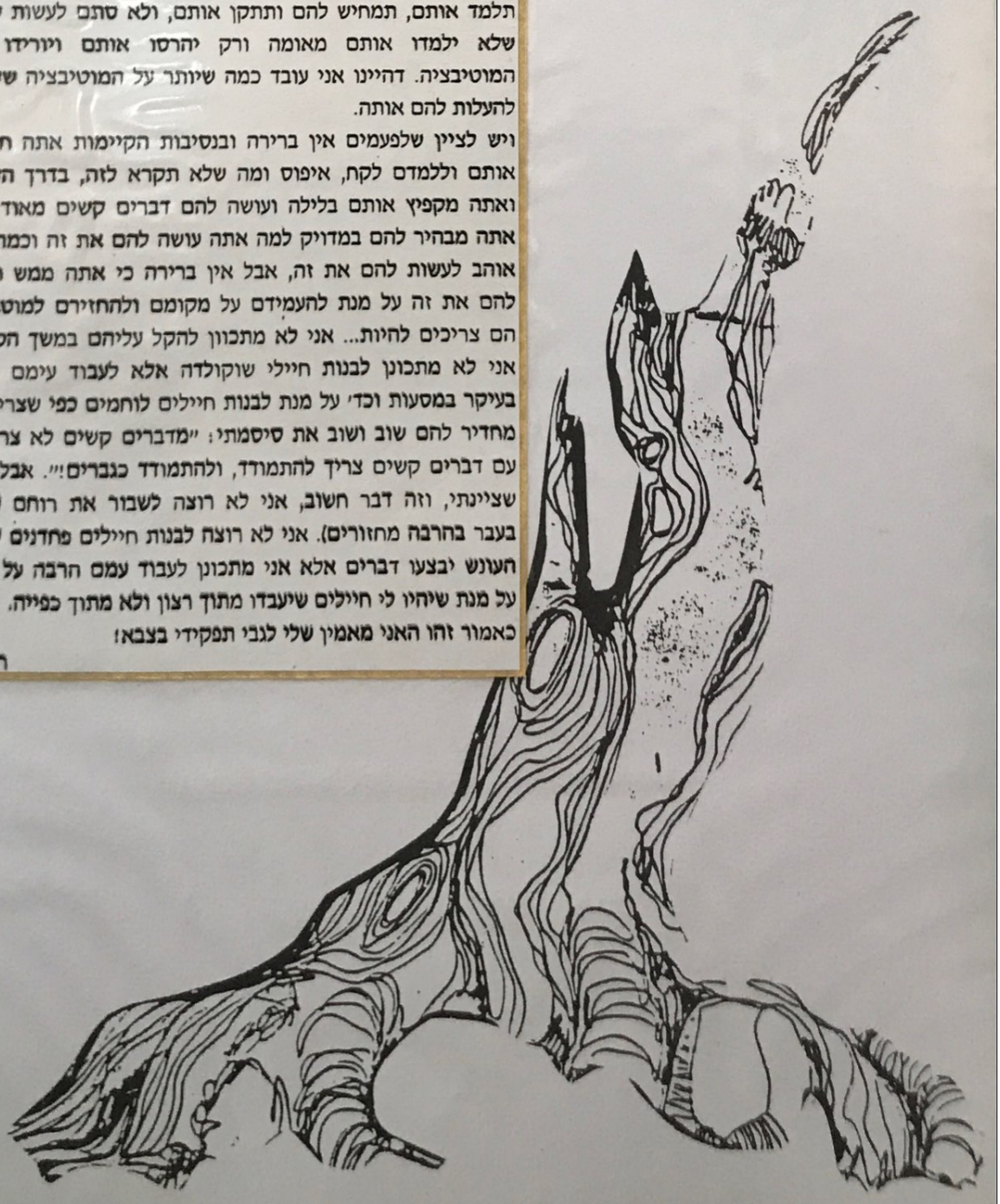

יום העצמאות חל״ג למדינת ישראל תשמ״א

כעת אנו חוגגים אי שם בארץ את יום עצמאותנו הל״ג למדינתנו, מדינת ישראל, ומכיון שיום עצמאות זה שונה משאר השנים וישנה תחושה מיוחדת, ברצוני להנציח את הרגשות והמחשבות העולים בראש.

כעת כבר ערב וכבר חג יום העצמאות, אבל רק לפני שעה קלה היה יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ולמרות המעבר החד הזה מיום זיכרון עצוב לחג עצמאות שמח, אנו, העם היהודי, יודעים את הקשר ויודעים שאי־אפשר זה בלי זה, הארץ, העצמאות והחרות של מדינתנו נקנים ביסורים ובמסירות נפש. ובאם נתרגם זאת לשפת המציאות הרי שעל מנת לרכוש כל אלה דרושים קרבנות אדם. אנשים נפלו למען מטרות אלה במערכות ישראל בזכותם קיימת מדינתנו ובזכותם נמשכת עצמאותנו. כל זה הוא דבר מתמשך. אנו, בעצם בצורה מתמדת במעין מלחמה. ולפיכך, כל הזמן יש קורבנות בנפש. אנשים נהרגים ונופלים ובזכותם אנו חיים בצורה בה אנו חיים. דבר זה נמשך ויימשך עד לגאולה השלמה שתבוא במהרה בימינו שאז לא ישא גוי אל גוי עוד חרב ולא נדע עוד מלחמה.

אבל עד אז נלחם על קיומנו וקיום כל הדברים שלמענם אנו חיים.

כאמור, ציינתי ששנה זו היא מיוחדת ויום עצמאות זה שונה מקודמיו. אנו מרגישים היום ביתר שאת בקשר שבין יום הזיכרון ליום העצמאות, שכן כעת אנו עומדים כנראה לפני קרב. כעת זה השקט שלפני הסערה, ומי יודע מי מאיתנו יהיה ומי מאיתנו ימות. מי יוותר מהמלחמה ומי יהרג ויהיה קרבן כשאר הקורבנות שלפניו שנפלו על קידוש השם.

ועלינו לדעת שמי שיוצא למלחמה זוכה בזכות הגדולה מאוד של ההגנה על ארצנו ומולדתנו ועל עמנו וערי אלוקינו, זוכה במסירות נפש שהיא זכות גדולה מאוד. ולא להיות כאותם יפי נפש הרואים במלחמה דבר רע מיסודו, כדבר שלילי לחלוטין, בכל מקרה — כדבר שצריך לבחול בו מכל מקרה, שכן הרג אנשים הוא דבר מכוער ורע ודבר גועלי. לא ולא! לא כך! אנו צריכים לראות את הדבר נכון. נאמר "בנפול אויבך אל תשמח" וזה ברור כי התכלית היא בנייה ולא הרס של מה שהקב״ה ברא, אבל ודאי וודאי שישנם מצבים בהם עלינו להרוס ולרצות להרוס ולרצות להלחם ולהרוג וזאת כאשר ההרס הוא בנייה או לצורך בנייה וכאשר המצב הוא כזה שישנם מחבלים במדינתנו ואלו שמפריעים להתפתחותה כאלו שרוצים להרגנו ולחסלנו כאשר זהו המצב ודאי שעלינו לרצות להלחם ולהרוג ולהסיר את השטן הזה את המכשול הזה ולבא להרגך השכם להרגו. לכן, במצבנו אנו, כשאני רואה את המחבלים בלבנון, מחבלים כל העת במדינתנו ועמנו, וכשאני רואה את תאויבים מסביב, את בני דודנו בסוריה ובמדינות ערב כשאני רואה שאין מנוס ממלחמה, אני כן רוצה להשתתף במלחמה לכשתהיה. כן להרוג כמה שיותר, להיות בכוח הקדמי ביותר על מנת להשתתף בדברים המכריעים ביותר שבמערכה זו. וכל זאת רק משום שאני רואה לנגד עיני את המטרה הקדומה: הגנת עמנו ומולדתנו.

למרות כל אלה השאיפה היא להגיע לימים של שלום: לימים שלא נזדקק למלחמות ולהרג של אנשים יצורי ד׳ עלי אדמות, לימים שלא נזדקק אנו לתת קורבנות אדם. לימים שלא ישא גוי אל גוי חרב לימים שלא נדע עוד מלחמה.

בס"ד

יום ראשון ו' אייר תשמ"א.

כעת אכתוב קצת יותר דברים אישיים. ובכן כנראה שבקרוב ואולי אף בקרוב מאוד נצא לקרב וכידוע לא תמיד כולם חוזרים מהקרב, ואין לדעת מי יחיה ומי ימות, תעיקר הוא שאני רוצה שתדעו שאני רוצה לצאת לקרב להיות מחעושים במלאכה, לחיות בקו הראשון אפילו אם אני עלול לאבד בכך את חיי. כן! מותי לא יחיה חינם, מותי לא יהיה כאותם שהלכו כצאן לטבח בשואה (לא באשמתם) על אדמת נכר, מותי יהיה בהגנת על ארצנו ומולדתנו למען חעם חיחודי שיוכל לחיות כאן בארצנו ויוכל חיים נורמאליים כמו שצריך.

דעו לכם שאהבתי אתכם את כולם, אל נא תתאבלו עלי כל חימים; לא לשם כך הקרבתי את חיי; את חיי נתתי על מנת שתשמחו, על מנת שאתם תוכלו לחיות את החיים שכה אהבתי: והמשיכו לחיות כרגיל והגשימו את תלומותי, את הדברים שאהבתי: את חשדות חמוריקים, את המרחבים הפתוחים, את הארץ והמולדת כל פיסת קרקע מארצנו כל אתר ואתר מיפי מולדתנו, העם היושב בה ותורתו, תורת הארץ. ואז תדעו שאני לא מתי, לא, אני חי ומלווה אתכם תמיד בכל חייכם, כי אתם מגשימים את מה שאני שאפתי להגשים בחיי.

חיו שלום

חיימקיה

אין זה שכוכב אחד
לבד מעז. אין הוא מעז, למען השם.
כוכב אחד לבד.
אני לא הייתי
מעז. ואני בעצם,
לא לבד.
אין זה שכוכב אחד
לבד מעז. אין הוא מעז, למען השם.

אומרים שפרחים
הם סימן ליופי וחן
והדר
אז למה אצלך
הם נראים לי תמיד
עצובים
ושקטים
ושוקטים...